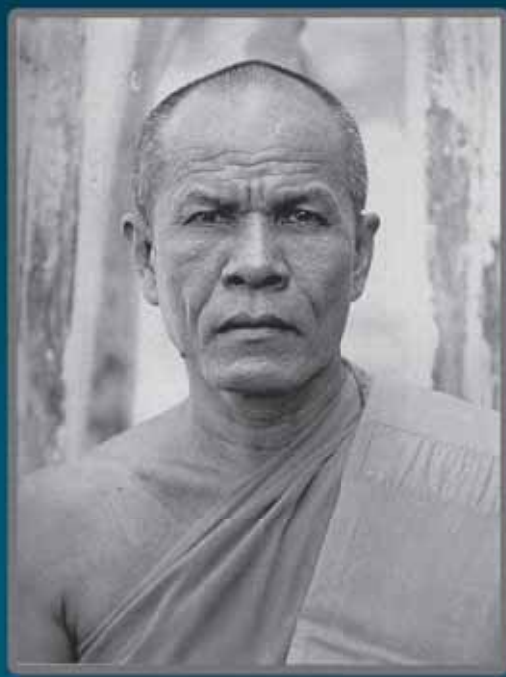

สักวัน..เราจะไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

“...พญามารนั่นเองเป็นคนทำให้แก่
ให้เจ็บ ให้ตาย เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างยับเยิน...”

ในทางการแพทย์ **การเกิด** หรือการมีชีวิต เริ่มนับจากเวลาที่หัวใจทารกในครรภ์เริ่มเต้น คือ ช่วงที่แม่ตั้งครรภ์ประมาณ ๔ เดือน แต่แพทย์บางคนอาจจะถือว่า การมีชีวิตหมายถึง ต้องคลอดออกมาเสียก่อน

การแก่ ดูได้จากการเสื่อมของอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย เช่น กล้ามเนื้อแข็งแรงน้อยลง ลื่นรับรสไม่ดี ตาฝ้าฟาง หูไม่ค่อยได้ยิน ระบบย่อยอาหารทำงานไม่ดีเหมือนเดิม ฯลฯ

การเจ็บ ดูได้จากอาการไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ที่ผิดไปจากสภาวะปกติ

การตาย ทางทางการแพทย์จะสรุปว่าคนตาย ก็ต่อเมื่อสมองตาย

มนุษย์เราค้นหาความลับเรื่องการเกิด แก่ เจ็บ ตายมานานแสนนาน ทำให้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์พัฒนาไปไกลมาก การชะลอความแก่ การรักษาความเจ็บป่วย และการยืดอายุด้วยวิธีการต่างๆ ถูกคิดค้นขึ้นมาอย่างไม่หยุดยั้ง แต่มนุษย์ก็ยังคงแก่ เจ็บ และตายในที่สุด พุดง่าย ๆ ก็คือสู้ไม่เคยชนะ และที่สำคัญมันยิ่งใหญ่เกินกว่าที่คนธรรมดาจะคิดสู้ มนุษย์จึงต้องทนทุกข์ทรมานกับความแก่ เจ็บ ตาย มานานแสนนาน

แต่แล้ววันหนึ่ง ก็มีประกายแห่งแสงสว่างวาบขึ้นมา เมื่อ

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านกล่าวว่า มนุษย์เราไม่จำเป็นต้องแก้
ต้องเจ็บ ต้องตาย

ทำไมท่านถึงกล่าวเช่นนี้ ?

ที่ท่านกล่าวเช่นนี้ เป็นเพราะท่านรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด
ในวิชชาธรรมกาย ท่านเข้าถึงวิชชาธรรมกายที่มีความละเอียด
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน
ท่านจึงสามารถเข้าไปเห็นถึงสาเหตุที่ทำให้เราต้องแก้ ต้องเจ็บ
ต้องตาย ซึ่งคนทั่วไปไม่เคยเห็น สิ่งนั้นก็คือพญามาร ดังคำพูด
ของท่านที่ว่า

“...พญามารนั่นเอง เป็นคนทำให้แก้ ให้เจ็บ ให้ตาย เกิด
แก้เจ็บตายอย่างยับเยิน...พญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ใคร ไม่มีใครรู้
แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานตลอดกายมีเท่าไรไม่มี
ใครรู้...”

เมื่อท่านค้นพบสาเหตุและรู้แจ้งแทงตลอดในเรื่องเกิด แก่
เจ็บ ตาย และรู้วิธีการแก้ไขแล้ว ท่านก็ใช้วิชชาธรรมกายสู้กับ
ความแก้ ความเจ็บ ความตาย ตลอดมา โดยไม่ได้อยู่นิ่งเฉย
แม้แต่วันเดียว ด้วยหวังว่าจะช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ แม้ว่าจะเป็น

เรื่องที่ยากยิ่งก็ตาม ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า

“...ใครๆ ไม่อาจสามารถจะเอาชนะความแก่ความตายนั้น ด้วยการสู้รบ ด้วยเวทมนตร์ ...หรือจะสู้รบด้วยทรัพย์ มิทรัพย์ จะเอาทรัพย์ไปไถ่ถอนตัว แก่ความแก่ ความตาย เรื่องความแก่ ความตายไม่มีทางสู้ ไม่มีทางแก้ทีเดียว

แต่ว่ามีแก้อยู่ที่วัดปากน้ำ วิชชาธรรมกายไปเห็นวิชา เหล่านี้หมด ไปเห็นความแก่ ความตาย เวลานี้เขาว่าสมภารวัด ปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ ความตาย สู้จริงๆ ผู้เทศน์นี้แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้แล้ว วินาทีนี้มีได้ หยุด เพียรสู้ความแก่ความตายไม่ได้ถอยกันเลย...จะแก้ความแก่ ความตายใหม่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย...”

ถ้าไม่แก่ ไม่ตาย แล้วจะเป็นอย่างไรกัน?

เรื่องนี้ท่านกล่าวว่า เมื่อเรามีอายุมากขึ้น เราจะยิ่งมีความ เจริญมากขึ้น ไม่มีความเสื่อม และพอบารมีครบถ้วนสมบูรณ์ ก็ จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือเป็นพระอรหันต์ เข้าสู่นิพพานได้ โดยไม่ต้องตาย ดังนี้

“...อึ้งแก่นอนก็สวยงามนอนก็เข้า แล้วก็โตหนักเข้าด้วย ผิดกัน (ผิดกัน หมายถึง ผิดกับปัจจุบันที่อึ้งแกอึ้งเสียม-ผู้เขียน) โตหนักเข้าๆ สวยงามนอนก็เข้า โตหนักเข้า สวยงามนอนก็เข้า ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบาก...”

ขณะที่ต่อสู้กับความแก่ ความเจ็บ และความตายนั้น พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านมีภารกิจมากมาย เช่น ดูแลปกครองวัดใหญ่ที่มีพระภิกษุสามเณรมากที่สุดในยุคนั้น สวดมนต์ทำวัตรในอุโบสถทุกวัน ให้โอวาทพระภิกษุ สามเณร วันละ ๒ เวลา วันพระและวันอาทิตย์แสดงธรรมในอุโบสถ ควบคุมดูแลการทำวิชาในโรงงานทำวิชาทุกเวรทั้งกลางวันและกลางคืน ทุกวัน พุทธศาสนิกชนการทำสมาธิที่ศาลา ในแต่ละวันท่านมีเวลานอนประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง แม้ในขณะที่สูงวัยและอาพาธ ท่านก็ยังคงควบคุมการปฏิบัติธรรมและการทำวิชา โดยให้พระภิกษุมานั่งสมาธิปฏิบัติธรรมใกล้ๆ ท่านทุกวัน

แม้จะเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเพียงใด แต่ท่านก็เร่งรีบกับความแก่ความตายไม่หยุดหย่อนทุกวัน ท่านปรารถนาที่จะทำลายต้นตอของโลภะ โทสะ โมหะ และสิ่งที่เบียดเบียนมนุษย์ให้หมดสิ้นไป และเมื่อถึงวันนั้น โลกของเราจะน่าอยู่เหมือนสวรรค์ มวลมนุษยชาติจะมีแต่ความสุข ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า

“...พญามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร เวลานั้นหมดทุกข์ในโลก เท่าปลายผมปลายขนก็ไม่มี มีความสุขเหมือนยังกับท้าวสวรรค์ หรือเหมือนกับท้าวพรหม หรือเหมือนกับพระนิพพาน สุขขนาดนั้น เป็นสุขสำราญขนาดนั้น...”

ท่านทุ่มเทชีวิตเพื่อให้มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลายมีความสุข และจะเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย และในขณะที่การต่อสู้กับความแก่ ความเจ็บ ความตาย ของท่านก็ยังคงดำเนินต่อไปในสภาวะของสมณเทวบุตร สักวันหนึ่งเมื่อท่านได้ชัยชนะ วันนั้นมนุษย์จะมีชีวิตที่เปี่ยมสุข ไม่ต้องแก่ ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องตาย และไม่ต้องเกิดมาเผชิญทุกข์ในสังสารวัฏอีก

ท่านมีเมตตาต่อเราและมวลมนุษยชาติ และทุ่มเทให้ถึงขนาดนี้ เราได้ตอบแทนพระคุณท่านและสนับสนุนงานของท่านในทางใดทางหนึ่งอย่างเต็มที่แล้วหรือยัง?

